JULKISASIAMIEHEN RATKAISUEHDOTUS
PHILIPPE LÉGER
12 päivänä maaliskuuta 1998 *

1. Court of Appeal, Criminal Division, London on esittänyt yhteisöjen tuomioistuimelle kysymyksen siitä, onko väärennettyjen hajuvesien luovutuksesta kannettava arvonlisäveroa. Tällä kysymyksellään se pyytää yhteisöjen tuomioistuinta tarkentamaan oikeuskäytäntöä, jonka mukaan tietyt laittomat liiketoimet on suljettu pois kuudennen direktiivin [1] soveltamisalasta.

Tosiseikat

2. Goodwinin ja Unsteadin (jäljempänä pääasian vastaajat) on rikosoikeudenkäynnissä katsottu syyllistyneen vuoden 1994 *Value Added Tax Act*in (arvonlisäverolaki) 72 §:n 1 momentin rikkomiseen siten, että nämä ovat tietoisesti toteuttaneet toimenpiteitä arvonlisäveron välttämiseksi. Toisen heistä katsottiin ostaneen ja sitten myyneen edelleen väärennettyjä hajuvesiä ilman, että hän olisi rekisteröitynyt arvonlisäverovelvollisten rekisteriin, ja varmistaneen siten, ettei hänen tarvitse suorittaa arvonlisäveroa. Toista vastaajaa puolestaan syytettiin osallistumisesta väärennettyjen hajuvesien valmistukseen, tuotantoon, jakeluun ja myyntiin hänen yhdessä toisten henkilöiden kanssa hoitamassaan yrityksessä, joka ei myöskään maksanut arvonlisäveroa, koska sitä ei ollut rekisteröity arvonlisäverovelvollisten rekisteriin.

3. Pääasian vastaajat valittivat tuomiosta Court of Appealiin. He eivät kiistäneet suorittaneensa liiketoimia, joista heitä syytettiin, mutta väittivät, että väärennettyjen hajuvesien luovutuksesta ei ole kannettava arvonlisäveroa kuudennen direktiivin oikean tulkinnan perusteella.

4. Vaikka Court of Appeal yhtyikin Inner Crown Courtin kantaan siitä, että väärennettyjen hajuvesien vastikkeellisesta luovutuksesta oli maksettava tässä tapauksessa arvonlisäveroa, Court of Appeal piti kuitenkin tarpeellisena pyytää yhteisöjen tuomioistuinta lausumaan tästä asiasta. Se esitti tuomioistuimelle seuraavan kysymyksen:

"Kuuluuko väärennettyjen hajuvesien luovuttaminen jäsenvaltioiden liikevaihtoverojärjestelmän yhdenmukaistamisesta — yhteinen arvonlisäverojärjestelmä: yhdenmukainen määräytymisperuste — 17 päivänä toukokuuta 1977 annetun kuudennen neuvoston direktiivin 77/388/ETY soveltamisalaan?"

* Alkuperäinen kieli: ranska.

1 — Jäsenvaltioiden liikevaihtoverolainsäädännön yhdenmukaistamisesta — yhteinen arvonlisäverojärjestelmä: yhdenmukainen määräytymisperuste — 17 päivänä toukokuuta 1977 annettu kuudes neuvoston direktiivi 77/388/ETY (EYVL L 145, s. 1).

Asiaa koskevat oikeussäännöt ja oikeuskäytäntö

5. Kuudennen direktiivin soveltamisala on määritelty direktiivin 2 artiklassa seuraavasti:

"Arvonlisäveroa on kannettava:

1. verovelvollisen tässä ominaisuudessaan maan alueella suorittamasta vastikkeellisesta tavaroiden luovutuksesta ja palvelujen suorituksesta;

2. tavaroiden maahantuonnista."

6. Yhteisöjen tuomioistuin on katsonut säädöksen yleisen sanamuodon mukaan, että liiketoimen luonteella ei ole merkitystä arvonlisäveron suorittamisvelvollisuuden suhteen, koska "verotuksen neutraalisuuden periaate tosiasiallisesti estää arvonlisäveron kantamisen osalta laillisten ja laittomien liiketoimien yleisen eriyttämisen". [2]

7. Yhteisöjen tuomioistuin on kuitenkin katsonut, että tästä periaatteesta on joitakin poikkeuksia.

8. Siirtäessään tulliasioita [3] koskevan oikeuskäytäntönsä koskemaan mahdollisuutta kantaa arvonlisäveroa laittomasta tuonnista ja laittomista luovutuksista, yhteisöjen tuomioistuin on katsonut useaan otteeseen, että tuotteet, "joilla on sikäli erityiset tunnusmerkit, että niihin sinänsä sovelletaan vaihdantaan saattamista koskevaa ehdotonta kieltoa kaikissa jäsenvaltioissa, lukuun ottamatta lääkinnällistä tai tieteellistä käyttöä varten tarkasti valvottua kauppaa", [4] tai jotka "eivät ole omiaan pidettäväksi kaupan tai saatettavaksi taloudellisen kierron osaksi", [5] "eivät millään tavalla kuulu kuudennen direktiivin säännösten piiriin, jotka koskevat liikevaihtoveron määräytymisperusteen määrittämistä ja siten myös verosaatavan syntymistä". [6]

9. Sellaisia erityisiä tunnusmerkkejä on jo katsottu olevan kahdenlaisilla tuotteilla. Näin on ensinnäkin huumausaineiden, kuten

2 — Asia 269/86, Mol, tuomio 5.7.1988 (Kok. 1988, s. 3627, 18 kohta); asia 289/86, Happy Family, tuomio 5.7.1988 (Kok. 1988, s. 3655, 20 kohta) ja asia C-111/92, Lange, tuomio 2.8.1993 (Kok. 1993, s. I-4677, 16 kohta).

3 — Yhteisöjen tuomioistuin on katsonut asiassa 50/80, Horvath, 5.2.1981 antamassaan tuomiossa (Kok. 1981, s. 385); asiassa 221/81, Wolf, 26.10.1982 antamassaan tuomiossa (Kok. 1982, s. 3681) ja asiassa 240/81 ns. Einberger I -tapaus, antamassaan tuomiossa (Kok. 1982, s. 3699), että arvonlisäverosaatavaa ei voi syntyä huumausaineiden, kuten morfiinin, heroiinin tai kokaiinin tuonnin yhteydessä, koska nämä tuotteet eivät kuulu sellaiseen taloudelliseen kiertoon, jonka osalta toimivaltaiset viranomaiset valvovat tarkasti, että tuotteita käytetään lääketieteellisiin ja tieteellisiin tarkoituksiin.

4 — Em. asia Mol, tuomion 18 kohta ja em. asia Happy Family, tuomion 20 kohta.

5 — Em. asia Lange, tuomion 12 kohta.

6 — Em. asia Happy Family, tuomion 17 kohta; em. asia Mol, tuomion 15 kohta ja asia C-343/89, Witzemann, tuomio 6.12.1990 (Kok. 1990, s. I-4477, 19 kohta). Ks. myös asia 294/82, ns. Einberger II -tapaus, tuomio 28.2.1984 (Kok. 1984, s. 1177, 20 kohta) ja em. asia Lange, tuomion 12 kohta.

amfetamiinien ja hasiksen osalta, joiden luovuttamisesta tai tuomisesta muuhun kuin sellaiseen taloudelliseen kiertoon, jonka osalta toimivaltaiset viranomaiset valvovat tarkasti, että tuotteita käytetään lääketieteellisiin ja tieteellisiin tarkoituksiin, "voidaan määrätä ainoastaan rangaistusseuraamuksia". [7] Lisäksi ja "ilmeisemmin" myöskään väärän rahan maahantuonnista, jolle ei missään tapauksessa voida antaa lupaa, ei voida kantaa arvonlisäveroa. [8]

10. Laittomien tavaroiden osalta verotuksen neutraalisuuden periaatteesta poikkeaminen on perusteltua silloin, kun "tiettyjen tavaroiden erityisten tunnusmerkkien takia kaikenlainen kilpailu laillisen ja laittoman sektorin välillä on poissuljettua". [9]

11. Sen sijaan silloin, kun yhteisöjen tuomioistuinta on pyydetty soveltamaan tätä oikeuskäytäntöä tietokonejärjestelmiin, "joiden osalta liiketoimintaa ei ole kielletty näiden tavaroiden luonteen tai niiden erityisten tunnusmerkkien vuoksi", se on katsonut, että yksin se seikka, että näiden tavaroiden vienti tiettyihin tarkasti määriteltyihin kohteisiin oli kiellettyä niiden mahdollisten sotilaallisten tarkoitusten vuoksi, "— — ei sinänsä riitä näiden tavaroiden viennin jättämiseen kuudennen direktiivin soveltamisalan ulkopuolelle". [10]

12. Viittaan vielä tällä hetkellä yhteisön tuomioistuimessa vireillä olevaan asiaan C-283/95, Fischer, jossa julkisasiamies Jacobs ehdotti erityisesti ratkaisuehdotuksensa 20 kohdassa, että "— — käsiteltävänä olevan kaltaiset laittomat rulettia koskevat liiketoimet kuuluvat arvonlisäveron piiriin. Ne ovat siten direktiivin 2 artiklan 1 kohdan mukaan verollisia — — ."

Vastaus kysymykseen

13. Sekä ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin että oikeudenkäynnin kaikki asianosaiset lähtevät arvioissaan liikkeelle edellä mainitusta oikeuskäytännöstä. Esitetyt huomautukset eroavat kuitenkin siinä, miten tätä oikeuskäytäntöä on sovellettava. Pääasian vastaajat katsovat oikeuskäytännön perusteella, että kuudetta direktiiviä ei voida soveltaa tähän asiaan, kun taas komissio, Kreikan hallitus ja Yhdistyneen kuningaskunnan hallitus ovat toista mieltä.

14. Katson komission, Kreikan hallituksen ja Yhdistyneen kuningaskunnan hallituksen tavoin, että yhteisöjen tuomioistuimen huumausaineita ja väärää rahaa koskevaa oikeuskäytäntöä ei voida siirtää koskemaan riidanalaisten hajuvesien kaltaisia väärennettyjä tuotteita.

15. Haluan korostaa aluksi verotuksen neutraalisuuden periaatteen tärkeyttä kuudennen direktiivin perustana; tämän periaatteen mukaan kaikista verovelvollisen maan alueella suorittamista vastikkeellisista tavaroiden luovutuksista ja palvelujen suorituksista sekä

7 — Em. asia Mol, tuomion 15 kohta ja em. asia Happy Family, tuomion 18 kohta.

8 — Em. asia Witzemann, tuomion 20 kohta.

9 — Em. asia Lange, tuomion 16 kohta. Ks. myös em. asia Mol, tuomion 18 kohta ja em. asia Happy Family, tuomion 20 kohta.

10 — Em. asia Lange, tuomion 17 kohta.

tavaroiden maahantuonnista kannetaan järjestelmällisesti arvonlisäveroa. Tästä seuraa, että laitonta ja laillista kauppaa on kohdeltava arvonlisäveron kannalta samalla tavalla siten, että rikollisia toimijoita ei suosita niiden kanssa kilpailevien, lakia noudattavien toimijoiden vahingoksi.

16. Tässä tapauksessa väärennettyjen tuotteiden tuomittavuudesta huolimatta näiden tuotteiden luovutuksesta on verotuksen neutraalisuuden periaatteen mukaisesti maksettava arvonlisäveroa. Käytettävissä olevien tietojen perusteella ei voida todeta, onko pääasian vastaajien myymät väärennetyt hajuvedet valmistettu yhteisön alueella vai onko ne tuotu kolmannesta maasta. Kuitenkin molemmissa tapauksissa, riippumatta siitä, onko kysymyksessä "verovelvollisen tässä ominaisuudessaan maan alueella suorittama vastikkeellinen tavaroiden luovutus ja palvelujen suoritus" vai "tavaroiden maahantuonti", kyseinen liiketoimi kuuluu kuudennen direktiivin 2 artiklan 1 tai 2 kohdassa tarkoitettuihin liiketoimiin.

17. Kuten Kreikan ja Yhdistyneen kuningaskunnan hallitukset ovat korostaneet, yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaisesti *kaikkia tästä periaatteesta tehtäviä poikkeuksia on tulkittava suppeasti* ja ne on rajoitettava ainoastaan sellaisiin äärimmäistapauksiin, joissa kysymyksessä olevien tuotteiden luonteen takia laillisen ja laittoman sektorin välillä ei ole kilpailumahdollisuutta. Yhteisöjen tuomioistuimen tuomioissa käytetyn sanamuodon mukaan kysymyksessä on oltava "tavarat, jotka niiden erityisten tunnusmerkkien takia eivät ole omiaan pidettäväksi kaupan tai saatettavaksi taloudellisen kierron osaksi".

18. Pääasian vastaajien väitteestä, jonka he ovat esittäneet tämän poikkeuksen soveltamiseksi riidanalaisiin liiketoimiin sen perusteella, että liiketoimet voivat kuulua ainoastaan kuudennen direktiivin "piirin ulkopuolelle", koska ne vaikuttavat huomattavasti yhteismarkkinoiden toimintaan, jää vain vaivoin tukahdutettava huono maku. Nämä asianosaiset yrittävät räikeästi "Nemo auditur turpitudinem propriam allegans" -periaatteen vastaisesti käyttää toimintansa epätervettä, taloudelliselta kannalta katsottuna jopa vaarallista luonnetta perustellakseen toimintansa jättämistä arvonlisäveron soveltamisalan ulkopuolelle.

19. Ennen kaikkea tämä väite ei estä yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännössä jo vahvistettujen perusteiden soveltamista tähän tapaukseen.

20. Ensinnäkin, toisin kuin huumeiden tai väärän rahan, väärennettyjen tuotteiden myynti ei ole kielletty *itse niiden luonteen tai niiden erityisten ominaispiirteiden takia.*

21. Huumausaineisiin tai väärään rahaan liittyvät liiketoimet ovat sellaisenaan laittomia, koska ne on kielletty järjestelmällisesti kaikissa jäsenvaltioissa niiden erityisten tunnusmerkkien takia; niillä on tuhoava vaikutus,

joka koskee huumausaineiden kohdalla ihmisen elimistöä ja väärän rahan kohdalla maan talouselämää. Niiden kieltämisellä suojellaan etua, joka voidaan katsoa yleiseksi. Yhteisöjen tuomioistuin on myös korostanut näiden kahden tuotetyypin yleisesti tuomittavaa luonnetta mainitsemalla niitä koskevat kansainväliset sopimukset. [11]

22. Riidanalaisten hajuvesien kaltaiset väärennetyt tuotteet eivät itsessään ole kiellettyjä yhteisössä niiden ominaisluonteen takia. On selvää, että hajuvesillä tai muilla jäljennettävissä olevilla tavaroilla käydään laillista kauppaa. Jos näiden väärennettyjen tuotteiden myynti kielletään, sitä ei tehdä yleisen edun välittömäksi suojelemiseksi, vaan mahdollisesti sen välttämiseksi, että kuluttaja erehtyy hankkimaan muun tuotteen kuin sellaisen, joka on suojattu väärennetyllä tavaramerkillä, tai ennen kaikkea oikeudenhaltijan erityisten intressien suojelemiseksi. Näitä tuotteita koskevalla kaupalla rikotaan tosin muun muassa immateriaalioikeuden sääntöjä, mutta tästä aiheutuva kielto ei liity näiden tuotteiden olennaisiin tunnusmerkkeihin.

23. On selvää, että tuotteiden väärentäminen on vitsaus, josta aiheutuu paljon haittaa lailliselle taloudelliselle toiminnalle, [12] ja että yhteisö on yrittänyt suojautua sitä vastaan erityisesti muista kuin jäsenmaista peräisin olevien tai sellaisiin maihin tarkoitettujen tavaroiden alalla antamalla kaksi peräkkäistä asetusta, [13] kuitenkin niin, että toimenpiteen toteamiseksi laittomaksi yhteisön tasolla vaaditaan loukatun oikeudenhaltijan toimenpiteitä.

24. Käyttöön otettu yhteisön menettely perustuu nimittäin käytäntöön, jossa pääsääntöisesti oikeudenhaltija, jonka oikeuksia on loukattu, jättää hakemuksen. [14] Asetuksessa N:o 3295/94 säädetään myös siitä, että tulliviranomainen voi omasta aloitteestaan ilmoittaa epäilemästään loukkaamisvaarasta oikeudenhaltijalle ja pitää tavaraa hallussaan, jotta oikeudenhaltija voisi jättää kyseisen tavaran luovuttamisen lykkäämistä koskevan hakemuksen. [15] Kuitenkin myös näissä tapauksissa tällaisen lykkäämisen jatkamisen edellytyksenä on, että oikeudenhaltija saattaa asian sellaisen viranomaisen käsiteltäväksi, joka on toimivaltainen tekemään päätöksen asiassa.

25. Samalla tavoin silloin, kun kysymyksessä eivät ole tuodut tavarat, vaan yhteisössä valmistetut tuotteet — ennakkoratkaisupyynnöstä ei käy ilmi, kummista on kysymys — näiden tavaroiden myyntiä on

11 — Kysymys on seuraavista yleissopimuksista: vuoden 1961 huumausaineyleissopimus (em. asia Happy Family, tuomion 25 kohta), vuoden 1971 psykotrooppisia aineita koskeva yleissopimus (em. asia Mol, tuomion 24 kohta) ja väärän rahan valmistamisen torjumisesta tehty yleissopimus (em. asia Witzemann, tuomion 14 kohta).

12 — Ks. tilastotietoihin perustuva yleiskatsaus, Gourdin-Lamblin, A.-S., "La lutte contre la contrefaçon en droit communautaire", *Revue du marché commun et de l'Union européenne*, nro 394, tammikuu 1996.

13 — Tuoteväärennösten luovutuksen vapaaseen liikkeeseen kieltävistä toimenpiteistä 1 päivänä joulukuuta 1986 annettu neuvoston asetus (ETY) N:o 3842/86 (EYVL L 357, s. 1), joka on osin kumottu ja muutettu väärennettyjen ja laittomasti valmistettujen tavaroiden vapaaseen liikkeeseen luovutuksen, viennin, jälleenviennin tai suspensiomenettelyyn asettamisen kieltämistä koskevista toimenpiteistä 22 päivänä joulukuuta 1994 annetulla neuvoston asetuksella (EY) N:o 3295/94 (EYVL L 341, s. 8).

14 — Asetuksen N:o 3295/94 3 artikla.

15 — Asetuksen N:o 3295/94 4 artikla.

pidettävä laillisena, kunnes oikeudenhaltija tai lähioikeuksien haltija on näyttänyt, että hänen yksinoikeuksiaan on loukattu. [16]

26. Siten riidanalaisten hajuvesien kaltaiset väärennetyt tuotteet eivät ole laittomia yhteisön tasolla niiden luontaisten tunnusmerkkien takia. Ne voidaan kieltää ainoastaan, jos pystytään näyttämään, että niillä loukataan oikeudellisesti pätevää omaisuudensuojaa. Kuten komissio on esittänyt, [17] näiden tuotteiden kaupanpito voitaisiin korkeintaan kieltää ehdollisesti, mutta ei — kuten huumausaineiden ja väärän rahan kohdalla — kokonaan. Toisin kuin viimeksi mainittujen tuotteiden kohdalla, kysymyksessä on samantyyppinen tilanne kuin yhteisöjen tuomioistuimen edellä mainitussa asiassa Lange antamassa tuomiossa, jossa tavaroita ei ollut kielletty itse niiden luonteen takia, ja niiden vienti oli kielletty ainoastaan siksi, että ne oli tarkoitus viedä tiettyihin maihin käytettäväksi sotilaallisiin tarkoituksiin. Julkisasiamies Jacob ehdotti yhteisöjen tuomioistuimelle edellä mainitussa asiassa Fischer antamassaan ratkaisuehdotuksessa, että sen tulisi noudattaa näitä samoja oikeudellisia perusteluja laittoman rulettipelin osalta.

27. Koska väärennetyt tuotteet eivät niiden erityisten tunnusmerkkien takia ole tavaroita, jotka "eivät ole omiaan pidettäväksi kaupan tai saatettavaksi taloudellisen kierron osaksi", kaikkia *kilpailumahdollisuuksia* laillisessa kierrossa olevien tuotteiden kanssa ei mitenkään ole suljettu pois.

28. Yhdistyneen kuningaskunnan hallitus ja komissio ovat oikeassa korostaessaan, että toisin kuin väärän rahan ja huumausaineiden kohdalla, joiden osalta ei ole ollut koskaan olemassa laillista kauppaa tai sitä käydään niin tiukan valvonnan alaisuudessa, ettei se voi koskaan kilpailla laillisen kaupan kanssa, hajuvesien osalta on luonnollisesti olemassa yhteisön talouteen erottumattomana osana kuuluvat lailliset markkinat. Vaikka väärennettyjen tuotteiden markkinat ovatkin kiellettyjä, kuten olen todennut, paitsi siksi, että niistä aiheutuu haittaa lailliselle taloudelliselle toiminnalle, jonka tilalle se voi tulla, myös kuluttajien suojan takia, [18] niiden olemassaoloa ei voida kiistää, niin valitettavaa kuin se onkin. Jos tätä seikkaa ei haluta ottaa erityisesti verotuksellisesti kiinnostavien näkökohtien kannalta huomioon ja halutaan katsoa, että koska nämä tavarat ovat kiellettyjä, niitä ei ole kaupan ja niistä ei voida siten kantaa arvonlisäveroa, laittomasti toimivat toimijat saisivat kilpailuetua laillisesti toimivien vahingoksi; viimeksi mainitut olisivat silloin ainoina velvollisia maksamaan arvonlisäveroa.

29. Esillä olevan asian perusteella on selvästi nähtävissä, mitä vaaroja verotuksen neutraalisuuden periaatteesta olevia poikkeuksia

16 — Tässä tapauksessa sovellettaisiin jäsenvaltioiden tavaramerkkilainsäädännön lähentämisestä 21 päivänä joulukuuta 1988 annetun ensimmäisen neuvoston direktiivin 89/104/ETY (EYVL 1989 L 40, s. 1) ja erityisesti sen 5 artiklan sääntöjä; kyseisessä artiklassa säädetään, että tavaramerkinhaltijalla on oikeus kieltää muita käyttämästä merkkiään tai merkkiä, joka sen vuoksi, että se on samankaltainen kuin tavaramerkki, aiheuttaa sekaannusvaaran.

17 — Komission huomautusten 29 kohta.

18 — Ks. vastaavasti asetuksen N:o 3295/94 toinen perustelukappale.

koskevan yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännön laajentamisesta seuraa. On hyvin mahdollista, että pääasian vastaajat ovat voineet katsoa, että vaikka heitä vastaan saatetaankin nostaa syyte, kaupankäynti on kuitenkin kannattavaa, koska väärennetyistä hajuvesistä ei kanneta arvonlisäveroa. Tämäntapaista kauppaa ei saa vastaajien ajattelutavan mukaisesti edistää sillä, että heidät vapautetaan perusteettomasti verosta.

30. Tulkoon vielä todetuksi Yhdistyneen kuningaskunnan hallituksen ja komission [19] esittämin tavoin, että markkinoiden koko sisäinen yhtenäisyys pirstoutuisi, jos arvonlisäveron kantaminen riippuisi siitä, onko tuote väärennetty vai ei. Koska tätä alaa ei ole harmonisoitu, väärennettyjen tavaroiden luettelo vaihtelee jäsenmaittain. Näin ollen kaikkien yhteisön alueella suoritettavien liiketoimien samanlainen verotuskohtelu voidaan taata ainoastaan, jos arvonlisäveron kantamisessa ei tehdä eroa tämän seikan perusteella.

31. Vielä viimeinen huomio: Kaikissa edellä mainituissa asioissa yhteisöjen tuomioistuin on pyrkinyt täsmentämään, että arvonlisäveron kantaminen liiketoimesta ei riipu muista kansallisen oikeuden, erityisesti rikosoikeuden, sääntöjen soveltamisesta. Tässä tapauksessa on ilmeistä, että tämä toteamus pitää edelleen paikkansa ja että yhteisöjen tuomioistuimen tuomiolla ei millään tavoin puututa "jäsenvaltioiden toimivaltaan määrätä asianmukaisia rangaistusseuraamuksia, mukaan lukien rahallisia seuraamuksia — — niiden lainsäädännön rikkomisesta". [20]

32. Katson täten, että väärennettyjen hajuvesien kaltaisia tuotteita koskevat liiketoimet kuuluvat arvonlisäveron soveltamisalaan. Niistä on siten kannettava kuudennen direktiivin 2 artiklan mukaisesti veroa.

Ratkaisuehdotus

33. Edellä olevan perusteella ehdotan, että yhteisöjen tuomioistuin vastaa Court of Appeal, Criminal Division, Londonin kysymykseen seuraavasti:

Jäsenvaltioiden liikevaihtoverolainsäädännön yhdenmukaistamisesta — yhteinen arvonlisäverojärjestelmä: yhdenmukainen määräytymisperuste — 17 päivänä toukokuuta 1977 annetun kuudennen neuvoston direktiivin 77/388/ETY 2 artiklaa on tulkittava siten, että väärennettyjen tuotteiden, kuten hajuvesien, luovutuksesta on kannettava arvonlisäveroa.

19 — Ks. myös em. asia Fischer, julkisasiamies Jacobsin ratkaisuehdotuksen 26 kohta.

20 — Ks. viimeksi em. asia Lange, tuomion 24 kohta.